

Το status που ανέβασε την Παρασκευή 28/08 2015 η Δέσποινα Κουτσούμπα στο [facebook](#). Το δημοσιεύουμε για την καταγραφή των γεγονότων, τα οποία η ίδια παρακολούθησε από κοντά.

Γράφει η **Δέσποινα Κουτσούμπα**

Προσοχή: Ακολουθεί στάτους με ανάμεικτα συναισθήματα σχετικά με τα τεκταινόμενα στο χώρο της Αριστεράς

Την επομένη της ψήφισης του Μνημονίου από την κυβέρνηση Τσίπρα, είχα γράψει εδώ ότι παρά την πιο αρνητική εξέλιξη, είμαι αισιόδοξη, αρκεί να καταφέρει η αριστερά να αρθεί στο ύψος του πήχου που έβαλε όχι μόνο το ίδιο το ΟΧΙ του δημοψηφίσματος, αλλά κυρίως η ενεργοποίηση τόσο κόσμου εκείνη τη βδομάδα του δημοψηφίσματος (το θυμάστε;).

Πίστεψα τότε ότι, με το τέλος της αναμονής και των αυταπατών (θυμίζω ότι μέχρι τελευταία στιγμή υπήρχαν άνθρωποι που είχαν ψηφίσει ΣΥΡΙΖΑ και δεν ήθελαν να πιστέψουν ότι πράγματι τους κορόιδεψε ή δεν μπορούσαν να βγουν από την κατάθλιψη που τους προκάλεσε η προδοσία), θα χώριζε η "ήρα από το στάρι", θα πήγαιναν από τη μια όσοι ήταν με το δόγμα Τσίπρα "να μείνουμε εμείς στην κυβέρνηση κι ας εφαρμόζουμε μνημόνιο" (που δεν ανήκουν σε καμιά αριστερά, όπως δεν ανήκε και η ΔΗΜΑΡ άλλωστε) και από την άλλη θα πήγαιναν όλοι όσοι πίστευαν ότι αυτός ο λαός, με την οργάνωσή του και την πάλη του, μπορεί να επιβάλλει μια άλλη πορεία για τη χώρα, μια πορεία που δεν γίνεται χωρίς συγκρούσεις προκειμένου να εφαρμοστούν πολιτικές προς όφελος της κοινωνικής πλειοψηφίας. Είχαμε ήδη ξεκινήσει και τις επιτροπές του "ΟΧΙ μέχρι τέλους", με συμμετοχή και κόσμου που έφευγε από τον ΣΥΡΙΖΑ, και όλοι ελπίζαμε ότι η διαδικασία συγκρότησης μετώπου του ΟΧΙ θα γινόταν πρώτα από τα κάτω και θα έφερνε στο προσκήνιο νέες κοινωνικές δυνάμεις.

Η προκήρυξη των εκλογών, προφανώς, ταυτόχρονα επιτάχυνε και έβαλε φραγμό σε αυτά τα σχέδια. Επιτάχυνε τις εξελίξεις από "τα πάνω" (συγκρότηση κοινοβουλευτικής ομάδας της ΛΑΕ), αλλά φρέναρε τις εξελίξεις από τα κάτω. Αφήνω εδώ στη μπάντα το γιατί όλοι αυτοί οι βουλευτές δεν έκαναν το βήμα πριν προκηρύξει εκλογές, γιατί δεν έκαναν το βήμα ΠΡΙΝ ψηφιστεί το Μνημόνιο όπως τους έλεγαν οι περισσότεροι κανονικοί άνθρωποι, γιατί δεν παραιτήθηκαν από Υπουργοί και πολλά άλλα, για την οικονομία της συζήτησης, ας υποθέσουμε ότι ήταν τακτικές που είχαν να κάνουν με τα εσωκομματικά του ΣΥΡΙΖΑ.

Ακόμη και τότε όμως, υπήρχαν προϋποθέσεις για τη δημιουργία ενός πλατιού μετώπου που (να το πω σχηματικά:) θα περιλάμβανε όλους και όλες όσοι παλέψαμε για το ΟΧΙ στο δημοψήφισμα, κατανοώντας ότι αυτό το ΟΧΙ για να είναι όχι μέχρι τέλους (πλέον είναι εμφανές σε όλους) σημαίνει σύγκρουση με την ευρωζώνη και την ΕΕ, σύγκρουση με τους ολιγάρχες και το πολιτικό τους σύστημα. Ένα τέτοιο κοινωνικοπολιτικό μέτωπο προφανώς θα περιλάμβανε από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ μέχρι την Ζ. Κωνσταντοπούλου, αλλά κυρίως θα έπρεπε να μη στηριχτεί σε υλικά του παρελθόντος, αλλά να μετασχηματίσει όλους μας σε κάτι ανώτερο και καλύτερο: αυτό που αντιστοιχεί για να αντισταθεί κανείς στη συντριπτική (κοινοβουλευτική, μιντιακή, οικονομική) ισχύ του "Μνημονίου" (ως κοινωνική σχέση το λέω το μνημόνιο, όχι ως νόμο). Αυτό υποστήριξα σε δημόσιες τοποθετήσεις μου, αυτό συζητούσε με συντρόφους από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με συντρόφους που έφευγαν από τον ΣΥΡΙΖΑ, και με κόσμο που απλώς περίμενε να δει μια

ελπίδα για να εκφραστεί γιατί έχει πολλή οργή μέσα του, αλλά καταλαβαίνει ότι η οργή (βλ. εκλογές Γενάρη) δεν φτάνει, χρειάζεται και σχέδιο.

Οι πρώτες διαψεύσεις ήρθαν από τη στάση της ηγεσίας της ΛΑΕ εδώ και πολλές μέρες: καμία δημοκρατία, μισόλογα και διγλωσσία, ένας “αρχηγός” που κάνει συναντήσεις με περσόνες (μέχρι και με τον Καλφαγιάννη!), αλληλοφάγωμα για τις βουλευτικές έδρες, και μια αίσθηση συνέχειας του ΣΥΡΙΖΑ του 2013 (όμως έχουν περάσει πολλοί μήνες από τότε, κι αυτό το “σχέδιο” ναυάγησε και απέδειξε στον κόσμο πού οδηγεί! Όπως το είπε κι ένας απογοητευμένος ψηφοφόρος του ΣΥΡΙΖΑ: κρύα σούπα), καμία αυτοκριτική για το τι έκαναν τόσο καιρό στην κυβέρνηση. Όλα αυτά τα έκανα στη μπάντα, γιατί με τον κόσμο πουμίλαγα που έφευγε από τον ΣΥΡΙΖΑ και πήγαινε στη ΛΑΕ, έβλεπα ότι δεν σκεφτόταν έτσι. Χτες το πρωί, όταν η απάντηση της ΛΑΕ στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, όμως, ήταν περίπου το “εμείς είμαστε το μέτωπο, όποιος θέλει μπαίνει σε μας”, συνειδητοποίησα ότι δεν υπήρχε καμιά ανοιχτή διαδικασία της ΛΑΕ που να μπορώ να πάω και να ρωτήσω τους συντρόφους που συγκροτούν τη ΛΑΕ στη βάση αν συμφωνούν ή όχι με μια τέτοια στάση (από τις επαφές μου ξέρω ότι οι περισσότεροι δεν συμφωνούν). Συνειδητοποίησα επίσης ότι αυτή η απάντηση δεν απευθυνόταν μόνο στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αλλά και σε όλους τους άλλους που σκοπεύουν να πάνε προς τα εκεί φεύγοντας από τον ΣΥΡΙΖΑ ή από άλλη διαδρομή. Δηλαδή ξαφνικά αισθάνθηκα ότι -συνειδητά ή ασυνείδητα- ένα απαρát στελεχών της ΛΑΕ, δεν σκέφτονται πώς θα φτιαχτεί το μέτωπο, αλλά πώς θα έχουν την πρωτοκαθεδρία και πώς θα βάλουν τους δικούς τους όρους σε ότι θα φτιαχτεί... Και το βασικό μου πρόβλημα δεν είναι αν θα γίνει ή όχι η όποια εκλογική συνεργασία (προφανώς με όρους εξαφάνισης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν πρόκειται να πάω, το θεωρώ παράλογο και άθλιο). Το πρόβλημα είναι πως ότι γίνεται μέχρι τις εκλογές δεν πρέπει να καταστρέψει τη δυνατότητα να μείνει ζωντανή η ελπίδα του κόσμου του ΟΧΙ -γιατί το πιο σημαντικό πράγμα είναι η 21η Σεπτέμβρη και το πώς θα αντιπαλέψουμε το Μνημόνιο στο δρόμο. Και αυτό που δημιουργείται αυτή τη στιγμή, με όρους μεταδημοκρατίας, δεν θα κρατήσει αυτή την ελπίδα ζωντανή για την επόμενη μέρα.

Για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ: είναι αλήθεια ότι υπάρχει κόσμος στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ που ήταν με το δόγμα “συνεργασία όποιοι κι αν είναι οι όροι”, όπως και άλλοι που ήταν με το δόγμα “καμία συνεργασία όποιοι κι αν είναι οι όροι”. Όμως, ούτε οι μεν, ούτε οι δε ήταν πλειοψηφία στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Την πλειοψηφία στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα διαμόρφωνε ο κόσμος που πίστευε ότι πρέπει να πάμε σε συνεργασία αν πληρούνται στοιχειώδεις όροι, και αυτός ο κόσμος (στους οποίους ανήκω κι εγώ) κάθε μέρα που περνούσε έτρωγε το ένα χαστούκι μετά το άλλο, από τις δημόσιες εμφανίσεις των ηγετικών στελεχών της ΛΑΕ.

Το πρόβλημα είναι ότι και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ -ακριβώς λόγω του αλληλοσπαραγμού- αυτό το διάστημα δεν λειτούργησε όπως θα πρεπε: δεν πήρε πρώτη τις πολιτικές πρωτοβουλίες και από τα κάτω (γιατί, αντί να πάει μόνο η ΚΣΕ με την πρότασή της δεν κάναμε ανοιχτές συσκέψεις των Τοπικών Επιτροπών; Η συγκρότηση μετώπου ή εκλογικής συμμαχίας στη δική μας αντίληψη δεν πρέπει να ναι προϊόν συναντήσεων ηγετικών κλιμακίων!). Κάποιες δυνάμεις λειτούργησαν ως Δούρειος Ίππος δίνοντας τη δυνατότητα στη ΛΑΕ να σχεδιάσει ότι η διάσπαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ τη βολεύει περισσότερο από το να συνεργαστεί με όλη την ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Κάποιες άλλες δυνάμεις έσπευσαν να πουν “συνεργασία ποτέ και πουθενά με τους ρεφορμιστές”, λες και θα γίνει ποτέ μέτωπο μόνο με τους επαναστάτες! Αλλά κυρίως ήταν η λογική του “να δούμε τι θα γίνει” αντί του να πάμε να διαμορφώσουμε όρους στο πώς θα γίνει, που μας κράτησε ουραγούς των εξελίξεων. Όπως επίσης και στοιχεία ανθρωποφαγίας απέναντι στην άποψη του άλλου, που όσοι τα εξέφρασαν, καλό είναι να ξανασκεφτούν ποια είναι η φυσιολογία και το ήθος μιας άλλης αριστεράς και να σταματήσουν να βγάζουν τα πιο άγρια ένστικτά τους στον σύντροφό τους που διαφωνεί -με αυτό δεν πάμε παρακάτω! Προφανώς η λειψή δημοκρατία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ παίζει το ρόλο της, όπως και οι σχεδιασμοί των επιμέρους οργανώσεων που σκέφτονται πια μόνο για την πάρτη τους και όχι για το σύνολο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Το ποια όμως είναι η δυναμική της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που φάνηκε και στο δημοψήφισμα, και το ποιος είναι ο κόσμος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δεν πρέπει να υποτιμάται από κανέναν, μέσα κι έξω από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Εδώ που φτάσαμε, προφανώς οι οροί της εκλογικής συνεργασίας δεν υπάρχουν! Επειδή όμως τα πράγματα δεν τελειώνουν εδώ, κι επειδή το σημαντικό είναι όντως το να οικοδομηθεί το κοινωνικοπολιτικό μέτωπο του ΟΧΙ μέχρι το τέλος -κι αυτό ούτε ξεκινάει ούτε σταματάει στις εκλογές- οι εξελίξεις ως τότε να τείνουν σε μια καλύτερη μέρα. Αυτό σημαίνει και ο κόσμος της ΛΑΕ να παλέψει για μια άλλη φυσιογνωμία από το αρχηγοκεντρικό κόμμα παλαιού τύπου που είναι τώρα, και ο κόσμος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να παλέψει για να μείνει ζωντανή η διάθεση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για τη συγκρότηση μετώπου με κόσμο που θα φέρει όλες τις αντιφάσεις που φέρει όλος ο κόσμος που αντιστέκεται σε αυτή την περίοδο, και πάλι χωρίς την πρωτοκαθεδρία ούτε της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ούτε κάποιας από τις συνιστώσες της.

Προφανώς θα δώσω τη μάχη μαζί με τον κόσμο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και με ότι αποφασίσει η πλειοψηφία του, όπως το είπα από την αρχή, κι όπως κατά τη γνώμη μου πρέπει να κάνουν όλα τα μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Για να βρεθούμε όμως σε καλύτερη θέση την επόμενη μέρα για τη συγκρότηση μετώπου και κινήματος και οργανωμένου λαού που θα μπορέσει να επιβάλλει μια άλλη κατάσταση σε αυτό τον τόπο -όχι για να παίζουμε το χιλιοπαιγμένο "εμείς εμείς οι μόνοι συνεπείς". Η αριστερά, στο δικό μου μυαλό, είναι δύναμη μετασχηματισμού. Και ο μετασχηματισμός δεν γίνεται στην κάλπη. Λογοδοτούμε στην κοινωνική πλειοψηφία κι εκεί πρέπει να ναι το βλέμμα μας στραμμένο...

ΥΓ. Θα διαβάσω με προσοχή ότι μου γράψετε από κάτω όσοι αντέξετε να φτάσετε ως εδώ, θα σβήσω ότι είναι υβριστικό, αλλά δεν θα απαντήσω σε κανέναν, όμως, γιατί δεν έχω όρεξη ούτε για τσακωμούς ούτε για τίποτα. Συγχωρείστε με

ΥΓ2. Μακάρι τα πράγματα να αλλάξουν πριν την Κυριακή που αποφασίζει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και να ξαναγίνει εφικτό το να στηρίξω την εκλογική συνεργασία. Όποιοι μπορούν να κάνουν κάτι για αυτό, ας το κάνουν, οι μέρες είναι πυκνές. Προσωπικώς έχω εξαντλήσει το τι άλλο μπορώ να κάνω (αλήθεια σας λέω) και μόνο ότι γίνεται δημόσια με αφορά πια. Γιατί οι συνθήκες δεν αλλάζουν στους διαδρόμους